

Arrest

nr. 270 961 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Marokkaanse nationaliteit.

Op 18 juni 2021 heeft de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging aangevraagd met haar Belgische echtgenote, A. Y.

Op 7 december 2021 werd beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20.

Dit betreft de thans bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.06.2021 werd ingediend door:

Naam. M.

Voorna(a)m(en): Y.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 09.10.1994

Geboorteplaats: El Aaroui

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde A. Y. (RR. 96.12.20 702-22) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten van de referentiepersoon voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst Le Pain Marocain BV d 08.09.2020*
- Arbeidsovereenkomst Tanger Market Kiel bvba dd. 25.05.2021 en 23 08.2021 met bijhorende loonfiches voor de maanden juni, juli en augustus 2021*

Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet toe worden besloten dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Uit het administratief dossier (uittreksel databank Dolsis) blijkt dat de aangetoonde tewerkstelling intussen werd beëindigd (dd. 25.11.2021) waardoor de voorgelegde loonfiches achterhaald zijn. Er worden geen documenten voorgelegd waaruit de huidige bestaansmiddelen moeten blijken waardoor we dus niet kunnen vaststellen of de bestaansmiddelen voldoen aan de vereisten overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Voor zover de economische situatie van de referentiepersoon verandert in de loop van de procedure, is het aan betrokkene om ons daarvan op de hoogte te stellen en dus het dossier te actualiseren.

Een behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is daarom ook overbodig, er werd immers niet vastgesteld dat niet aan de voorwaarden is voldaan, wel dat het niet kan uitgemaakt worden of de bestaansmiddelen toereikend zijn bij gebrek aan bewijs van huidige bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoeker nooit uitnodigde om gehoord te worden betreffende zijn dossier;

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verschillende beweringen betreffende zowel de gezinssituatie als het gebrek aan integratie van verzoeker aanhaalt;

Terwijl het algemeen rechtsbeginsel, zoals beschreven door de raad van state in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, waarin zij het beginsel omschrijft als :

“ soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expressement prévue, et ce en application d'un principe général de droit”

Vrij vertaald :

“ eenieder dient gehoord te worden betreffende een beslissing die hem of haar betreft, zelfs indien een hoorrecht niet expliciet voorzien is, en dit als toepassing van een algemeen rechtsbeginsel.”

Aangezien dit beginsel niet rechtstreeks is opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient verzoeker zich te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;

Dat er twee voorwaarden zijn vooraleer het hoorrecht toepasselijk is (“Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne”, Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381) : de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk en de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.

Dat in casu staat het onomstotelijk vast dat aan beide voorwaarden is voldaan :

- *de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op de mogelijkheid van verblijf van verzoeker*
- *bovendien is het een beslissing op een verzoek dat verzoeker zelf richtte en gebaseerd op zijn eigen en persoonlijke situatie.*

Dat zonder ook maar een verzoek te richten aan verzoeker, de staatssecretaris de beslissing trof om het verblijf te weigeren, daar waar de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie had moeten weten dat de inkomensvereiste, gelet op het, weliswaar prille, vaderschap, niet geldt.

Had de staatssecretaris informatie opgevraagd, dan had verzoeker alleszins bijliggend “certificat de grossesse” ofwel attest van zwangerschap doorgestuurd, uitgaande van Dr. Daniel Murillo, verbonden aan de dienst Gynecologie van het Sint Pietersziekenhuis te Brussel (stuk 3).

Dat verzoeker al de staatssecretaris had kunnen wijzen op de gewijzigde omstandigheden en de zwangerschap van zijn echtgenote.

Dat verzoeker nooit de mogelijkheid heeft gekregen om een antwoord te bieden; nooit werd hem verzocht om bijkomende bewijzen voor te brengen en a fortiori onderzocht Staatssecretaris voor Asiel

en Migratie nooit de invloed van de beslissing op verzoeker, wat hij bij een uitnodiging of een gehoor wel had kunnen doen.

Dat het dan ook als een paal boven water staat dat het hoorrecht van verzoeker niet werd gehonoreerd en zij hun dossier dan ook niet terdege konden verdedigen.

Dat het hoorrecht immers inhoudt dat verzoeker ook over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om zijn opmerkingen over te maken ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet.

Dat bovendien de betrokkene expliciet dient te worden uitgenodigd om haar zienswijze uit de doeken te doen. ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381; OPDEBEEK I., "De hoorplicht", in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd.

Dat daarenboven geen enkele uitsluitingsgrond op verzoeker van toepassing is.

Dat de beslissing niet urgent was

Dat verzoeker perfect in de mogelijkheid is / was om gehoord worden; de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, was/is op de hoogte van zijn adres en verblijfplaats.

Dat de beslissing niet evident was en een logisch gevolg van het toepassen van de wet;

Dat ze een diepgaande interpretatie van de situatie van verzoeker had moeten behelzen.

Dat er voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen enkel beletsel was om verzoeker te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.

Dat bovendien een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht vormt, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij werkt in haar enig middel in feite enkel de schending uit van haar hoorrecht in samenhang met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voor zover de verzoekende partij ook de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen en bepalingen schendt. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing niet. Zij erkent dat haar echtgenote niet meer werkt en aldus niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Zij is echter van oordeel dat ze gehoord had moeten worden en dat zij dan had kunnen wijzen op de gewijzigde omstandigheden, met name dat haar echtgenote haar werk verloren had ten gevolge van haar zwangerschap en dat zij nu de vader is van een Belgisch minderjarig kind.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij niet werd gehoord en waar zij beweert dat bepaalde van de door haar aangehaalde elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de beslissing van de verwerende partij, voert de verzoekende partij een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad wijst er echter op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Bovendien merkt de Raad op dat de hoorplicht, die de verzoekende partij *in casu* geschonden acht, in dit geval moet bekeken worden in het licht van de wederkerige zorgvuldigheidsplicht. Het is immers de verzoekende partij zelf die een aanvraag tot gezinshereniging indiende bij het bestuur. Zij was dan ook in de mogelijkheid om bij het bestuur alle relevante elementen voor te leggen die van invloed hadden kunnen zijn op de beslissing van de verwerende partij. Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, moet worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* moet echter opnieuw worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er moet op worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Het staat vast dat de verzoekende partij zelf de aanvraag voor gezinshereniging met haar Belgische echtgenote indiende en zij er dan ook van op de hoogte was of had moeten zijn dat zij aan het bestuur alle relevante elementen voor haar zaak moest overmaken. Uit niets blijkt dat de verzoekende partij daartoe niet de mogelijkheid heeft gekregen. Dat zij heeft nagelaten tijdens de procedure bijkomende informatie aan het bestuur over te maken is louter te wijten aan haar eigen houding. De verzoekende partij kan de verwerende partij *in casu* niet dienstig verwijten haar niet te hebben opgeroepen voor een gehoor, net omdat ze zelf de aanvraag indiende. De verzoekende partij maakt de schending van haar hoorrecht dan ook niet aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat zij inmiddels de vader is van een Belgisch kind, wijst de Raad er op dat de voorliggende aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend in functie van haar Belgische echtgenote. Indien zij een verblijfsrecht beoogt in haar hoedanigheid van vader van een Belgisch minderjarig kind, staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen en dit in functie van haar Belgisch minderjarig kind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU